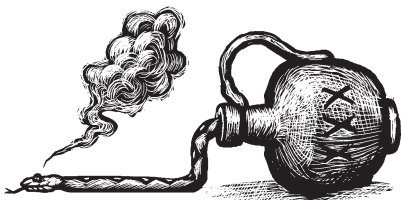

Markéta Forró

—

Případ muže z lahve

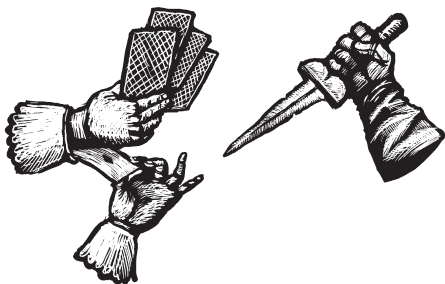

ilustroval & mapy nakreslil

Václav Šlajch

Poznámka: mapu města Zvyrtel najdete vzadu.

Markéta Forró

Případ muže z lahve

edice Pemmikan

Případ muže z lahve

Copyright © 2026 Markéta Forró

© 2026 Gnóm! – Jakub Němeček

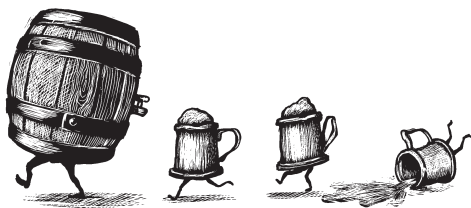
Cover art & illustrations © 2026 Václav Šlajch

Pemmikan Library # 7

První vydání. First edition.

ISBN 978-80-88299-67-7

*Pavlíně,
nenapravitelné optimistce
a roztleskávače
mého sebevědomí.*

1.

„Kampak?“

Jen málokdo by dokázal jednou rukou zastavit barbara v plné síle. Ona ano. Bellas upadl zpátky do postele, až bytelná buková konstrukce na protest zapraskala.

„Chtěl jsem už...“

„Já taky něco chci.“

„Ženská, že já se nedal radši na pití,“ povzdechl si.

„Na to máš zbytek noci.“ Druidka se vztyčila na loktech a koketně se usmála. „Jestli ti teda zbydou síly.“

Otevřeným oknem se k nim z protějšího břehu řeky nesl hlahol svatebního veselí. Noc byla mladá a plná příslibů a jeho postel plná oblin. A toho bohdá nebude, aby si barbarský bard dbalý své pověsti netroufl ještě na jedno kolo.

Noc byla stále ještě mladá, když se zadíval na Farasan pravidelně oddechující v jeho posteli a pak tiše vyklouzl ze dveří. Druidka dostala, co chtěla,

ale jemu ke štěstí přece jen něco chybělo. Až v bezpečné vzdálenosti od domu prohrábl struny loutny. Veselka potřebuje barda a nějaký přivandrovalý otrapa, co se v Mizerné Lhotě čistě náhodou vyskytl ve správný čas, ho nahradit nemůže. Vždyť ten hraje na flétnu. Na flétnu!

Ještě jednou hrábl do strun. Doznívající tón přerušilo zachichotání. Mezi stromy nedaleko cesty zahlédl měsícem postříbřené vrabčí hnízdo na hlavě kovářovic Korduly. Druhou postavu nepoznával, ale cvičeným uchem zachytil ženský hlas. Zašeptání, smích, pak se obě ztratily hlouběji v lese. Jestlipak o tom ví Sněžek, napadlo Bela, když přecházel most k hospodě. Toho mládence si Kordula našla v Náchořečí jako učednice věhlasné sklářky, ale na svatbu ho nepřivezla. Možná už ho pustila k vodě. No co, ať se mládí vydovádí. Takhle aspoň nehrozí nechtěné těhotenství.

Svatební veselí na plácku před hospodou a kovárnou neztlumil ani noční chlad. Horké dny už odletěly na stříbřitých pavučinkách babího léta a všechno se chystalo k podzimu. Mezi kolotočem finišujících polních prací a příprav na zimu bylo ale občas potřeba zvolnit a dopřát si nějaké to po-

vyražení. A tak se hospodská Malvína s kovářem Hromvířem konečně rozhodli do toho praštit.

„Bele! Kde se herdek couráš? Chci slyšet nějakou pořádnou od podlahy!“

Kovář popadl Malvínu v pase, zvedl ji a roztočil, až jí zavlála sukně, a jen o chloupek přitom minul jeden ze stolů přetékaících lahvemi, džbánky a mísami s jídlem. Jindy by po něm možná sekla ostrým slovem, ale dnes byla tak naměkko, jak už ji barbar dlouho nezažil; kdo ví, jestli vůbec kdy. Radostně zaječela a padla manželovi kolem krku.

Bel se natáhl pro buclatý kameninový džbánek příhodně se vyskytující akorát tak na dosah jeho ruky, pořádně si zavdal a přeběhl prsty po strunách. Cizí bard z družiny dobrodruhů, kteří se ve Lhotě zastavili zrovna včera a rozhodli se zdržet přes veselku, než je spolknou průsmuky Rozmarných hor, smutně odložil flétu. Útěchu našel v lahvi s kalvádosem. Jeho soupутníci, tři veselí trpaslíci, na jeho smutek pranic nedbali a začali vytleskávat rytmus. Bel se ještě jednou napil a spustil.

Kromě měsíce osvětlovaly svatební plácek i silné, nažloutlé voskovice. Hromvíř je dovezl

z Náchořečí spolu s nákladem nejrozumnějších lahví se slovy, že jeho žena si zaslouží jen to nejlepší. Stará Jestle, která se dnes oficiálně stala jeho tchyní, se sice kapánek urazila, že už mu její pálenky a ovocná vína nevonní, ale truc ji brzy přešel. Teď už ji na plácku divoce roztáčel dědek Fuňouch, seč mu revmatická kolena dovolovala, až Jestli vířily šedé kudrny. Opodál se k sobě tiskli hobití manželé Lavičkovi a na okraji Belova zorného pole...

No opravdu. Ervína Čepičáková zvaná Vyzuňková, semetrika a herdekbaba, která by vás i na smrtelné posteli počastovala spíš nadávkou než milým slovem, i kdyby jí mělo zachránit život, se od svého muže nechala vzít do kola. A co víc, na obličeji se jí usadilo něco, co se podezřele podobalo úsměvu.

Dnešní noc snad byla přímo zázračná.

Když už Bel odehrál všechno, co měl v repertoáru, a několikrát vzal na milost i flétnistu, který se nakonec projevil jako velmi slušný muzikant, společnosti konečně začaly umdlévat nohy. I objemy ve džbancích a lahvích se povážlivě umenšily.

Poslední tóny vylétly k nočnímu nebi a bard si právě masíroval namožené hlasivky trochou jantarové medoviny, když mu na rameno dopadla těžká ruka. Ef se vzbudil a rozhodl se nám promluvit do duše, pomyslel si Bel. Jeho učený bratr byl někdy vážně hrozný suchar. Ani dnes se neodvázal, jak by se podle bardova názoru slušelo, a odešel do postele, ještě než se zábava začala pořádně rozjíždět.

Postava vedle barda však nepatřila žádnému barbarovi, i když se mu výškou a rozložitostí mohla téměř rovnat. Druidka Farasan se usmívala, a než Belovo rameno pustila, jemně mu přejela po paži.

„Myslel jsem, že spíš.“

„Utekl jsi, abych tě neslyšela zpívat? Stydíš se?“

„Dovol?“

Farasan přejela pohledem nabídku na nejbližším stole, neshledala ji hodnou pozornosti, odvlhla se o něco dál a začala se probírat lahvemi. Bel ji zálibně pozoroval. Ženská podle jeho gusta. Nebyla tlustá, to ne. Byla... velká. Přesto v sobě skrývala eleganci a ladnost, o které by si leckterá jiná mohla nechat jen zdát.

Popadl džbáněk a přešel k ní, aby nemusel překřikovat hlahol svatebčanů.

„Slíbila jsi mi, že mi ukážeš, v co se nejradši proměňuješ.“

„Ještě sis to nezasloužil,“ odfrkla a vytáhla zuby zátku z lahve.

„Tak tohle si беру osobně.“

„To bys teda měl,“ opáčila a napila se. „Ne že bych si to neužila, to zas ne. Klidně si to můžeme zopakovat.“

Sledoval, jak jí pálenka teče hrdlem.

„Mám lepší nápad,“ řekl, když lahev sklonila, a okázalým gestem k ní namířil svůj džbáněk. „Souboj v pití.“

Farasan se zablýsklo v očích. Jeden z trpaslíků z její družiny šťouchl loktem do druhého a ten do třetího. Jako jeden muž se dychtivě naklonili dopředu.

„Souboj v pití! Farasan, do něj!“ zaječel flétnista a přitáhl tak pozornost zbývajících svatebčanů. Na plácku se rozhostilo ticho.

Druidka přešla k barbarovi a vtiskla mu dlouhý, po ovoci a lihu chutnající polibek. Někdo hlasitě zahvízdal. Pak zvedla dvě neotevřené, totožně vyhlížející lahve a jednu vrazila Belovi do ruky.

„Platí.“

„Pij, pij, pij!“

Skandování se muselo nést přes řeku až k jeho sladce snícímu bratrovi, ale Belovi to soustředění nezkazilo. Jedním okem kontroloval druidku, která zatím nejevila známky opilosti, a druhým přelétl dav. Tahle část svatebního veselí se přihlížejícím zamlouvala.

„Ukaž jí, jak chlastá barbar!“ zařval Fuňouch, když Bel odložil prázdnou lahev a hmátl po další. Sladkou medovinu vystřídal hořký bylinkový likér. Druidka se ale nenechala zahanbit. Silnou lihovinu lokala jako vodu a tentokrát práskla lahví o stůl rychleji než barbar.

Bela napadlo, že by se s ní možná mohl oženit. Alkohol už si zřejmě vybíral svou daň.

Sáhl po třetí lahvi. Voněla něčím, co nedokázal identifikovat. Farasan se rozhlédla po stole, trochu se přitom zapotácela. Pak zavrtěla hlavou. Lahvi chybělo dvojče. Aby to bylo fér, museli pít totéž. Bel sáhl po dvou cínových pohárcích a rozlil do obou. Ruka se mu lehce zatřásla. Přelil. Farasan popadla jeden z kalíšků a vysrkla obsah.

„Kokos,“ usmála se a olízla si horní ret.

Bela na okamžik napadlo, že by se mohl na celé zápolení vykašlat a odtáhnout si ji zpátky do poste. Snění přerušila herda do zad.

„Chlastej, sakra práce!“ zasyčela Malvína.

Pil.

Farasan pila.

Rozlil poslední kapky kokosového likéru a sáhl po hnědou glazurou polévaném kameninovém džbánu. Zavoněl podzimem, teplými kamny a dlouhými večery. Každý v Mizerné Lhotě věděl, že kalvados staré Jestle se nedá brát na lehkou váhu.

Belovi už se zdálo, že mu prázdné pohárky pod rukama uhýbají, ale podařilo se mu rozlít jen přípustné množství. Druidka se zasmála, ale když přešlápla, zavrávorala.

„Vzd... vzz... dáváš to?“ podařilo se jí zkrátit ztěžklý jazyk.

„Ň-kdy,“ hekl.

Vypil pohárek a cítil, jak se mu pálenka prodírá jícnem. Neobratnou rukou si nalil znovu. Chtěl nalít i Farasan, ale ta ještě se svým pohárkem neskončila. Prohlédl si ji přimhouřenýma očima. Pohrdavě chrochtla a hodila do sebe zbytek nádobky, ale nedávná sebejistota byla ta tam. Když

jí Bel dolíval, všiml si, že se jí lesknou oči. Zvedl svůj kalíšek a obrátil ho do sebe. Druidka omočila rty v kalvádosu a chřípí se jí zachvělo.

„Tak pij!“ zaječel jeden z trpaslíků z její družiny.

„Pij, pij, pij!“ začal znovu skandovat dychtivý dav svatebčanů.

Farasan se nadechla, usrkla a pak mrskla pohárkem o stůl, takže se zbytek čiré tekutiny vsákl do lněného ubrusu jako veliká louže.

„Ko... končím,“ vydechla. „Vyhráls.“

Bel vítězně zařval. Lhotští naplnili svatební plácek pískáním a potleskem, druidčini soupeřníci zklamaně bučeli. Když se hlahol trochu utiřil, přešel barbar k poražené Farasan a nabídl jí ruku. Chvilí trvalo, než se jim podařilo sjednotit prostorové vidění natolik, aby se jejich dlaně setkaly, ale nakonec se to povedlo.

„Teď už jsem si to zsloužil?“ vypravil se sebe Bel a škytl.

Farasan se místo odpovědi ušklíbla a pustila jeho ruku.

A potom křik, jekot, tříštění skla a praskání dřeva, vzteklé nadávky. A uprostřed toho povyku se v troskách stolu rozverně točila kolem dokola obrovská, bezstarostná a notně opilá hrošice.